



Alois Nebel

je český animovaný film, který právě běží v kinech. Jistě jste mohli číst různé kritiky a připomínky k tomuto filmu. Jeho zhlédnutí a ještě více písnička „Půlnoční“ Václava Neckáře k tomuto filmu ve mně znovu otevřely letitou otázku: Jako by všechny české filmy posledních 15 let se strašlivou ledovostí konstatovaly nostalgicky bezvýhodnou situaci našeho českého světa, všudypřítomný narcismus, sarkasmus a hořkost. A tak si kladu otázku, jak vypadá náš skutečný svět, ve kterém žijeme? Co je jeho základní filosofií? Opravdu jsme lidmi žijícími jen pro vlastní prospěch bez ohledu na společnost, kulturu, víru, zemi...

Copak neexistuje nějaký klíč, který by otevřel jiný rozměr? Kam se poděl rozměr víry, která nese a buduje, pro kterou jsou lidé ochotni jít na konec světa. Vzpomeňme sv. Anežku s jejím zřeknutím se moci, české Jezuity, kteří odchází do Jižní Ameriky s touhou hlásat Krista, ... Kde je naše víra? Zdá se mi, že se historie dělí na okamžiky plné očekávání a okamžiky plné šedivé skepse. Očekávání byla často planá, anebo zhačená, ale i tak to byly chvíle velkých posunů, které rodily osobnosti.

Závěr církevního roku je naplněný tématem konce věků, druhého příchodu Pána, ... A zároveň vstupujeme do adventu – doby očekávání Pána. Kladu si otázku, zda právě v těchto dnech není

důležité prosit o nový začátek, východisko z letité skepse, prosit o proroky – lidi víze, kteří posunout náš svět dál. Jsem daleko od laciného futurismu. Ale zároveň jsem přesvědčen, že skepse se podobá nakažlivému moru, který postupně otráví všechno. Lidé prostoupeni touto nemocí již nemohou nic. Jsou bez motivace. Co když skepse je těžký hřích?

Když jsem v Pastoračním středisku vypracovával podněty k nastávajícímu roku biřmování, který je zároveň přípravou na velké jubileum příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu (2013), viděl jsem jako zcela základní, vrátit se k vlastní podstatě toho, čemu jsme uvěřili. Nazval jsem to „inventarizací“ vlastní víry. Co zbylo v mém nitru ze skutečné víry?

A tak vás, milí farníci, zvu: pojdme hledat cesty a způsoby, jak nepropadnou skepsi naší doby. Pojdme nalézt oživující víru, která nese, sytí a především otevírá dveře smyslu! Není návrat ke svátosti biřmování jako iniciaci k životu z víry v tomto světě skvělým podnětem?

P. Michal Němeček

Díky za přijetí

Milí spolufarníci, chci vám touto cestou moc poděkovat za společenství, které jste vytvořili při křtinách našeho Josefa. Kostel byl plný k prasknutí a zástupy gratulantů jsme

museli za pět minut dvanáct rozehnat, aby korejský farář mohl přichystat další mši. Přišli jste opravdu asi všichni. S vtipnými přáními, milými pozornostmi.

Jednou jsme si povídali s dobrým přítelem, synem německého evangelického faráře, co je mu sympatické u nás katolíků a naopak. Velmi se mu líbí přesný řád katolické liturgie. Ale poté, co ta slavná liturgie skončí, si ho nikdo na rozdíl od evangelického společenství nevšimne, a ještě předtím, než za ministranty zaklapnou dveře od sakristie, je už půlka kostela na cestě k domovu. Co na to říci...

Přiznám se, že ještě nedávno jsem měl určité pochybnosti o tom, jestli svatovojtěšská farnost přijímá nové farníky za své rychleji než třeba za deset let. Pravda, spousta z vás dokázala opak a osobně jste uvedli do praxe různé formy „zrychleného přijímacího řízení“. Ať už to byl farní volejbal, taneční, zpívání ve sboru, různá osobní i kolektivní pozvání. Přesto jsem si občas vyslechnul, že „my ve farnosti jsme zvyklí tak, a ty bys nám to tu zaváděl jinak“. My a ty. Teď při křtinách jsem se ale ve farnosti opravdu cítil jako doma a jsem za to velmi vděčný.

Přál bych naší farnosti, aby v ní vždycky vládla tak přátelská a vlídná atmosféra jako při našich křtinách. Považuji i za svůj úkol, aby od nás z kostela neodcházely nové tváře bez povšimnutí zase domů. Když jsem do farnosti přišel, zaujalo mě, že se často schází společenství maminek, ale nebyla řeč o společenství tatínků. Ještě než jsem se stal tatínkem, jsem zjistil, že i tatínci mají svá společenství, jen se o tom v ohláškách tolik nemluví... Naše farnost má kam zvát a přijímat. Díky za přijetí našeho Josefa.

Vojtěch Jirsa

Špatně položená otázka

Václav Žďárský

Strážcové třesou se
ne strachem
co bylo prach
zas bude prachem
Průvodčí hlásí konec cest
pane průvodčí, je nemoc trest?

Špatně jsi položil otázku
ptej se na lásku

Pokud jste někdy nesli dary při mši sv., s velkou pravděpodobností jste o to byli požádáni Blankou Sedláčkovou. Pro změnu jsem tentokrát požádala já Blanku – o rozhovor. Blanka s manželem Františkem jsou součástí společenství sv. Vojtěcha téměř od začátku jeho porevoluční existence. Mají 5 dětí – 1 dceru a 4 kluky. Blanka byla řadu let plně vytížena péčí o rodinu, kromě toho s Fandou vedli rodinná společenství, jsou členy Sdružení spolupracovníků salesiánů a Blanka je nyní i v redakci časopisu Parkinson a členkou výboru Společnosti Parkinson, o.s. Proč tomu tak je a co předcházelo, jsme probraly v rozhovoru, jehož stručný výtah přinášíme.

Jak to začalo?

Je to šest let, kdy se mi začala klepat ruka. Týden jsem to tak pozorovala a pak jsem řikala Fandovi: „Klepe se mi ruka, já mám asi parkinsonovu nemoc.“, dělala jsem si z toho legraci. Že tahle nemoc existuje jsem věděla díky Janu Pavlu II. Asi dva měsíce jsem to nechala být, nepřikládala jsem tomu velkou důležitost. Ale nakonec jsem neurologa navštívit opravdu musela. Po roce různých vyšetření a někdy až dramatických zvrátů, mi byla opravdu Parkinsonova nemoc diagnostikována. Několik let před tím už jsem měla deprese, které jsou také součástí této nemoci.

Parkinsonova nemoc se vyléčit nedá, nedá se ani zdržet, zpomalit, nic – projevy se dají malinko tlumit, aby to

člověku tak strašně nevadilo. Někdo se neklepe, ale nemůže se hýbat, někdo se hýbe, ale zase se třese. Já jsem na tom docela dobře, s pohybem nemám skoro žádné problémy.

Já jsem doma kmitala, zastala jsem bez problémů početnou rodinu a když jsem se dozvěděla, že mám parkinsona, řekla jsem si: “Tak to ne, mě nějaký parkinson nedostane, já mu to natřu.“ a začala jsem kmitat dvojnásobně, dokud jsem se nesložila, zůstala jsem týden v posteli, nemohla jsem se hýbat a od té doby jsem přestala doma dělat. Ta nemoc hrozně bere vůli. Hodně věcí je mi jedno, co mi dřív jedno nebylo. Parkinsonik něco rozdělá a nemá vůli to dodělat. Chci něco přešít, tak to rozpáru a pak to položím a nemám chuť se k tomu vrátit

Ta nemoc poškozujee vztahy, hodně manželství je rozvedených a vznikají nové páry, kdy se dají dva parkinsonici dohromady, protože si prostě rozumějí. Proto je důležité na ně myslet, není co jim říci na útěchu, protože vědí, že lepší už to nebude.

Jak se stalo, že jsi začala pracovat ve společnosti Parkinson, o.s.?

Já jsem vstoupila do Společnosti Parkinson před rokem a půl. Máme v republice 20 klubů, jsou v nich parkinsonici, členové jejich rodin, lékaři a sympatizanti. Organizujeme cvičení, rekondiční pobyty, schůzky, výlety, chodíme do divadel – prostě kontakty, protože parkinsonici se stávají osamělými. Zdraví někdy reagují opravdu blbě – někdy se snaží utěšit, ale z jejich reakce je jasné, že nemají tušení, jak parkinsonikovi je. Z toho plyne základní konflikt – zdravý neumí s nemocným mluvit a nemocný neumí přijmout, že zdravý to myslí dobře.

Máš nějaký návod, jak to udělat, aby to líp funovalo?

Je potřeba s tím člověkem nezacházet jako s dítětem – zpočátku po mně Fanda pořád něco předělával a kontroloval, až jsem se vzbouřila a on to přestal dělat. Jsem nemocná ale nejsem blbá. Všichni se snaží žít, jak nejlépe umí – nelítovat, lepší je být někdy drsnější. Nejhorší jsou litující soucitné pohledy.

Ale zpátky ke Společnosti Parkinson. Dodatečně jsem byla zvolena do výboru společnosti. Hodně věcí jsem dělala už dříve - jednáme se sponzory, vyřizujeme granty, organizujeme různé akce (výlet na Říp, pozn. autora). Hodně se toho dělá pro pohyblivé členy, ale pro ležící skoro nic. Pokud se o ně nemá kdo starat, končí v LDN, u nás není jediné zařízení, kde by se o ně starali. Byla bych ráda, kdybychom jim mohli nějak pomoci.

Říkala jsi, že bys ráda zapojila svato-vojtěšské společenství, jakou máš představu?

Velmi ráda bych poprosila toto společenství hlavně o modlitbu. Před několika týdny jeden parkinsonik vyskočil z okna, protože už prostě nevydržel tu bezmoc a nemohoucnost, těžké deprese a stále se zhoršující zdravotní stav.

Tehdy mi došlo, že je potřeba se za ty lidi modlit opravdu hodně. Celou Společnost Parkinson, o.s. jsem již před nějakou dobou svěřila pod „patronát“ Janu Pavlu II. Mám přívěsek s jeho portrétem na klíčkách od kanceláře a kdykoliv je vezmu do ruky, vždy v duchu poprosím. A můžu říci, že Jan Pavel II. opravdu pomáhá.

Od doby, kdy jsem ho takto zaúkolovala, hodně věcí už vyšlo.

Vím o mnoha velmi těžkých osudech, až si člověk říká, kde berou ti lidé sílu a energii dál jít životem, i když je sráží ne na kolena, ale doslova – promiňte – na hubu. Jediná pomoc je být s tím člověkem, vyslechnout ho, ale není jedi-

né slovo útěchy. Každý víme, kam se řítíme. Prostě říkám: budu na tebe myslet.

Ráda bych poprosila, abyste zkusili myslet se mnou a občas si ve svých modlitbách vzpomněli na tyto lidi a poslali jim trochu útěchy a síly k dalšímu životu.

Potom bych ráda poprosila o finanční dar. Granty a dotace, dokonce i dary od různých firem se nedají použít na chod kanceláře. Nikoho nezajímá, kde seženeme peníze např. na nákup papírů nebo na přidělení klíče od dveří, vyrobení nového razítka, na opravu tiskárny, na elektřinu, nájem, telefony. Dostáváme od Ministerstva zdravotnictví nějakou částku na organizační servis, ale částka je to velmi malá. Minulý rok činila něco přes 20% skutečných nákladů.

Chtěla bych vás tedy poprosit, abyste přispěli na naši organizaci, pokud budete ochotni. Následující dvě neděle po mši sv. to bude možné v předsíni kostela.

Pokud by si někdo zapomněl peněženku a rád by také přispěl, nemusí ho to mrzet, může poslat peníze přímo na konto: 176 68 06 504/0600 a připsat, že se jedná o dar pro Společnost Parkinson, o.s.

Velmi upřímně děkuji.

A ještě bych měla jednu prosbu: pokud budete vědět o nějakém podniku, firmě nebo organizaci, která si bude pořizovat nové počítače, tiskárny a podobné zařízení a bude chtít staré vyhodit nebo někomu potřebnému věnovat, prosím, dejte mi vědět. Někteří předsedové klubů nemají vůbec počítač, bez kterého je komunikace velmi ztížená. Používáme hodně na domlouvání hlavně skype či mail.

Co bys chtěla říct na závěr?

Tak jenom toto – báseň na začátku povídání složil parkinsonik – husitský kněz Václav Žďárský. A myslím, že jasně

ukazuje na palčivou otázku každého nemocného – Proč já? Je to snad trest?

A poslední věc: prosím, přijměte pozvání Společnosti Parkinson, o.s. na vánoční koncert (*detaily v rubrice Různé, pozn.red.*).

Děkuji vám za jakoukoli pomoc v jakékoli formě.

V rozhovoru zaznělo mnoho dalších bolestných věcí, o kterých jsem si ani netroufla napsat – a Blanka celou dobu hovořila klidně, věcně – jen bylo vidět, s jakým zápalem přistupuje ke snaze pomoci druhým. Byla bych moc ráda, kdybychom část toho zápalu převzali i my.

Děkuji za rozhovor

Katka Kufová

Vyslyšená modlitba

Milí farníci,

Ráda bych vám napsala pár řádek a podělila se s vámi o radostnou událost, která nás v nedávné době potkala. Vždy jsem věřila, že vytrvalá a neúnavná modlitba přináší své ovoce a Ježíšovo milosrdenství, že je bezmezné...

Mám bratra, kterému je nyní 65 let. Máme ho všichni moc rádi. Je to člověk, který je optimisticky naladěný a rozdává všude jen samou radost, pohodu a klid. Neumíme si představit, že bychom ho ztratili.

Všechno začalo ale velmi nenápadně a postupně: ve svých 48 letech prodělal infarkt, v roce 2003 se objevil nález na jedné ledvině, kterou se lékaři rozhodli odebrat. Pak následovala katetrizace srdce, zvládl operaci srdce, při které dostal novou chlopuň. Avšak ani po tak náročné operaci srdce nestačilo prokrvovat celý oběh, byl mu tedy dán na podporu srdce kardiostimulátor. A pak následovalo vypalování polypů ve střevech a

odstranění menších ložisek na druhé ledvině. Aby toho nebylo málo na jednoho člověka, tak v roce 2010 lékaři objevili nález na plicích a červenci téhož roku byl operován. Všichni příbuzní i operující lékař viděl stav mého bratra velmi špatně.

Proč tohle ale všechno sděluji? Stále jsem prosila v modlitbách za jeho uzdravení. Nevzdávala jsem to. Naopak. Jaká byla naše radost, když asi po čtrnácti dnech nám byl sdělen výsledek z histologie: nález negativní.

Musím prozradit, že na některé naše známé a možná i příbuzné působím jako - podivín. Mnohokrát jsem si vyslechla, že věčně lítám do kostela a že se věčně modlím. Já však věřím, že vroucí modlitba, prosba, ale i následné poděkování mají veliký vliv, účinek a význam. Přece se nadarmo nepíše v Písmu sv., že věříte - li, dostanete všechno, o co budete v modlitbě prosit (Matouš 21).

Děkuji Bohu za sebe, za svoji rodinu a hlavně nyní za bratra, kterému přeji, aby se po zdravotní stránce i nadále držel a byl nám všem příkladem a oporou v dalším životě.

Ludmila Nigrínová

Naši paní sousedku jsem zastihla opakovaně v slzách, později už s jejím typickým úsměvem, ale nikdy malomyslnou a beznadějnou... Vždy doufala, a věřím, že pokud by to nedopadlo takhle dobře, i pak by za bratra především děkovala. Na mou otázku, jak se mu daří v poslední době, podotkla s úsměvem, že se drží. Proto děkujeme i my za všechna naše uzdravení a modleme se za sebe navzájem: máme v naší farnosti mnoho sester a bratří, kteří naši modlitbu nutně potřebují.

Jana Klepková

Slavnost k 800. výročí narození sv. Anežky České

V sobotu 11. listopadu se v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha uskutečnila slavnostní mše k výročí narození (1211) i svatořečení (1989) svaté Anežky České. Slavnostní mši před slušně zaplněnou katedrálou a za účasti myslím všech českých biskupů, řady kněží a jáhnů sloužil kolínský arcibiskup, kardinál Joachim Meisner, který byl tímto úkolem jmenovitě pověřen papežem. Výběr čtení, jakož i promluva byly výborné – propojilo se tím jedinečné poselství Anežčina života (naplnění odpovědnosti křesťana v pomoci chudým), význam jejího kultu pro osvobození národa z komunistického panství i osobní zkušenosti hlavního celebranta, který jako berlínský arcibiskup v osmdesátých letech osobně vysvětil řadu českých kněží. Tak jako před rokem, radostná jistota křesťanského pohledu na listopadové události roku 1989, jistota vycházející z chápání širšího smyslu a historického kontextu mnoha staletí, byla pro mne osvěžujícím kontrastem k rozpačitým čistě světským akcím 17. listopadu.

K té slavnostní bohoslužbě dvě poznámky: je zajímavé, jak jinak hovoří katedrála k návštěvníkovi bohoslužeb ve srovnání s tím, jaké dojmy z ní si odnáší turista. Při bohoslužbě najednou celý prostor začíná hovořit jedním hlasem, vše má své místo v orchestru mnoha nástrojů, vzniklých v průběhu téměř sedmi staletí. Jakoby naplnění poslání, k němuž byla stavba určena, otevíralo klíč k pochopení krásy celé stavby – té stavby, která se většině Čechů bohužel postupně odcizuje, a to paradoxně navzdory urputnosti sporů o její vlastnictví...

Druhá má poznámka se týká jazyka, kterým byla tato slavnostní mše sloužena. Kardinál Meisner, Němec, měl přirozeně promluvu ve svém rodném jazyce

(tato promluva byla ale překládána do češtiny). Liturgie však byla latinská - a já jsem bolestně pocítil její nedostatečnou znalost. Bolestně nikoliv z důvodu, že bych ztrácel orientaci v průběhu mše, ale proto, že jsem si uvědomil, že latinská liturgie v tu chvíli umožňuje několikanásobná spojení – spojení jak všech přítomných, byť různých národů, spojení naší doby s minulými staletími a zejména spojení všech v Kristu. Myslím si, že krása latinské liturgie by neměla být zapomenuta, že má svůj estetický i intelektuální rozměr (pomáhá nám překonávat provinciálnost), a přimlouvám se za to, abychom i v našem společenství měli čas od času příležitost si ji připomenout.

Hynek Krátký

Otevření dětské lodi

Je to už více než měsíc od chvíle, kdy se 16. října dětská loď propojila se zbytkem kostela. Jaké změny otevření lodi pro rodiče s malými dětmi přineslo?

K napsání tohoto článku jsem byl vyzván, protože v dětské lodi trávím mše s dvouletým synem Abrahámem. Rád bych předem upozornil, že píšu výhradně o své vlastní zkušenosti, řádky níže berte prosím jako jeden příspěvek do diskuse, ne jako vyjádření mluvčího všech rodičů.

Když byla loď uzavřená, nepůsobila na mě jako kostel. Náš syn (a dost často i já) se v ní cítil jako v herně, udržet jeho (i mojí) pozornost k průběhu mše bylo dost obtížné. Podle mě vytvářely děti mnohem více hluku, než když je teď loď spojená se zbytkem kostela. Kolikrát jsme navštívili jiný kostel, kde ani velký počet dětí nevzbuzoval rozruch? Kolikrát stačilo relativně málo dětí, abych v „naší“ dětské lodi ztratil přehled o tom, jestli mše už skončila nebo ne? Otevření lodi vnímám jednoznačně pozitivně a jsem za ně rád. Mě samotného

nutí pohled na zbytek přítomných farníků k větší ohleduplnosti.

Propojení dětské lodi se zbytkem kostela vnímám pozitivně ještě z jednoho důvodu: Když Abrahám vidí, že kolem oltáře se pořád něco děje, je jednodušší mu předat informaci, že být v kostele je něco jiného než být v obchodě nebo na hřišti. Mši teď děti můžou vnímat jako celek, nejen jako sérii pár skvělých záchytných bodů (třeba společný Otče náš nebo zpívání s kytarou).

Největší obavu, kterou propojení dětské lodi se zbytkem kostela vzbuzovalo, bylo, že děti kostel zaplaví hlukem. Mám pocit, že toto se nepotvrdilo. Soudit můžu ale pouze z pohledů na tváře farníků v hlavní lodi. Dosud jsem neviděl nikoho, kdo by během mše dával najevo znepokojení ze zvukového projevu dětí. Za to jsem jako rodič velice rád a tímto všem spolufarníkům děkuji za trpělivost. Pokud přeci jen máte nějaké připomínky, obraťte se na mě prosím. Rád je předám dál.

Přeji nám všem, abychom byli vzájemně otevření a aby vzájemné otevření nevedlo k zaplavení hlukem, ale k většímu porozumění.

Jan Böhm

Vzácná návštěva u sv. Vojtěcha

V neděli 6. listopadu jsme v našem společenství měli nečekanou, ale o to milejší návštěvu – sestru Annu Magdalenou Schwarzovou, čerstvou nositelku řádu T. G. Masaryka, který jí 28. října udělil prezident republiky. Její životní osudy, ostatně doufám, že dobře známé, zde na malé ploše nelze vypsát. Její život je nepřetržitým zápasem o svobodu vlastní i druhých. A je také dlouhou, těžkou a naplněnou poutí k Bohu, vykonanou krutým evropským dvacátým stoletím. Nacistický režim se ji pokusil zlik-

vidovat, jelikož se narodila jako Židovka a uvrhl ji na čtyři roky do terezínského ghetta. Čeští stalinisté ji chtěli zničit, protože se jako katolička nezřekla své víry ani svých přátel, a uvěznil ji na sedm let. Normalizační režim ji pronásledoval za to, že ji všechny předchozí zkušenosti nezlomily a dál se snažila dělat to, co považovala za správné.

Chci se tu s vámi podělit o zážitek, jaký ve mně letmé setkání se sestrou Schwarzovou zanechalo. Po mši, na pozadí gratulací manželům Jirsovým ke křtu jejich Josifka, se odehrávala setkání jiná, neméně srdečná. Sestru Annu Magdalenu postupně přicházeli pozdravit její dávní přátelé, z vězení, z disentu i odjinud. Setkání to byla velmi srdečná a živá. Některá po dlouhých letech, přesto působící, jako kdyby se ty staré dámy viděly naposledy předevcírem a teď jen volně navázaly na přerušovaný rozhovor. Pro mě úžasné svědectví o síle přátelství.

Vít Grec

Přečetli jsme za Vás...

Petr Piřha: Svatí Cyril a Metoděj

O letošních Velikonocích jsme mohli zaregistrovat, že katolická církev odstartovala tříletý program přípravy na červenec 2013, kdy si připomeneme 1150 let od příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu. Touto příležitostí byla velikonoční nověna, kterou sepsal P. Petr Piřha a která spojovala Velikonoce s leitmotivem prvního roku této přípravy: tématem křtu.

Jako součást celého programu vydal P. Piřha ve své edici Poustevník útlou knížku s výše uvedeným názvem. Podtitul knihy zní: Velehrad – symbol a úkol.

První kapitoly se věnují životům obou světců. Zaujal mě svěží pohled, který klade životy obou bratří do kontextu dění v byzantské říši (misie mezi pohanskými, tedy i neslovanskými národy,

obrazoborecké hnutí) i v celé Evropě (prohlubující se rozdíly mezi východním a západním křesťanstvím). Stejně tak zajímavý je i pohled na povahové a profesní odlišnosti obou bratří, které předznamenaly odlišný (ale navzájem se doplňující) důraz v jejich pozdějším působení.

Ve světle současných sporů o charakter a budoucnost Evropy je pak nanejvýš pozoruhodné pojednání o koncepci jejich moravské misie – léta jsme navykli výkladu, který do této misie vkládal černobílé vidění Východ vs. Západ – „buď, anebo“; autorův výklad tehdejších událostí zpřítomňuje činnost obou bratří a podtrhává moudrost, s jakou se tohoto velkého úkolu podjali.

Poslední dvě kapitoly pak čtenáře přenášejí do nové doby a popisují středověký a pak hlavně novodobý kontext cyrilometodějského kultu, jehož vzepětí souviselo s obrozením, a jeho souvislost s Velehradem, který byl vybudován a rozvíjen právě na tomto duchovním prameni.

Knížka Petra Piřhy se možná svou útlostí nehodí jako vánoční dárek, její obsah je však v každém případě výtečnou pomůckou věřících při zapojení do příprav na cyrilometodějské výročí.

Hynek Krátký

Martine, blahopřejeme !

Nechce se tomu věřit, ale 29. listopadu oslaví náš jáhen Martin Opatrný pětadesáté narozeniny. Zhruba o měsíc později, 21. prosince, pak oslaví i patnácté výročí jáhenského svěcení. Tento den je také výročím jeho křtu. Ke všem výročím ti, Martine, ze srdce blahopřejeme, a prosíme Pána, aby tě na tvé životní pouti a ve tvé službě provázal svým požehnáním.

za celou Svatovojtěšskou rodinu

Vít Grec

Indiánky

Po dlouhé době jsme zde v kostele sv. Vojtěcha obnovily Indiánky spolu s Magdalénou Krátkou, Aničkou Krátkou, Magdalenou Vopařilovou a Terkou Weiser. Tak, jak bylo hlášeno, konala se naše první schůzka 4. listopadu. Máme za sebou další dvě společné schůzky a holky jsou super. Sešlo se nás celkem 19, což je opravdu hodně. Děkujeme všem Indiánkám i jejím rodičům za zájem, pro nás je to tou největší odměnou za všechny přípravy. Těšíme se na další společné schůzky. HAWK.

Anežka Iblová

Stručně

- Papež Benedikt XVI. jmenoval dne 8. září 2011 **Mons. doc. Ing. Aleše Opatrného Th.D.**, biskupského vikáře, svým **čestným prelátem**. Jde o čestný titul a je výrazem vděčnosti za jeho celoživotní nasazení pro společenství církve. Ze srdce blahopřejeme!
- Od 27. 11. se rozbíhá příprava na biřmování. Doposud se přihlásilo 18 zájemců. Pokud je ještě někdo, kdo by stál o tuto přípravu, setkáváme se vždy v neděli v 19.30 u sv. Vojtěcha.
- 30. 11. oslaví Pastorační středisko 20 let své existence. V 17.30 budeme děkovat za dobré dílo slavnostní bohoslužbou, které předsedá J. Em. kardinál Miloslav Vlk.
- Příští zasedání Svatovojtěšské (pastorační) rady je 12.12.2011 ve 20 hodin.
- Zveme na modlitbu za diecézi, která již po třetí bude ve středu 14.12. v 19.30 v boční lodi u sv. Vojtěcha. Na programu je modlitba za aktuální dění a starosti v naší diecézi.

- Společnost Parkinson pořádá benefiční koncert na podporu lidí trpících

touto nemocí. Koncert se koná v pátek 9. prosince v kostele sv. Klimenta v Praze 1, Klimentské ulici (kousek od Revoluční ulice) od 18 hodin. Účinkují solistka Státní opery Praha Ludmila Vernerová (soprán), trubka Vladimír Rejlek, varhany Michelle Hradecká, přednes Gabriela Vránová.

- V pondělí 28. listopadu od 20 hodin se koná další akce České křesťanské akademie v Praze 6. S přednáškou na téma „Advent – Na co čekám(š)?“ uvítáme karmelitána P. Mariana Masaříka O.Carm.

A co se děje u sousedů?

- Letošní 5. ročník tradiční prodejní výstavy se na faře u sv. Matěje uskuteční ve dnech 2.- 4. prosince. Přijďte si nakoupit originální vánoční ozdoby a dárky a prožít příjemný začátek doby adventní. Výtěžek akce bude věnován na dobročinné účely. V prostorách fary u sv. Matěje Vás rádi uvítáme v pátek 2. prosince od 15h do 19h, v sobotu 3. prosince od 9h do 19h a v neděli 4. prosince od 9h do 17h.
- V neděli 4. prosince Vás také srdečně zveme na Adventní koncert v kostele sv. Matěje od 15hodin - „Adventní písně od středověku po baroko“ v podání souboru Hora Fugit.
- V zahradním pavilónu břevnovského kláštera Vojtěška probíhá cyklus biblických hodin – diskuse pod vedením Jaroslava Lormana se konají vždy jednou za 4 týdny v pondělí, nejbližší termín je 5. prosince od 19 hodin.

Informační tisk duchovní správy u sv. Vojtěcha, Kolejní 4, Praha 6. Pro vlastní potřebu.

REDAKCE: Vít Grec, Jana Klepková, Hynek Krátký, Katka Kufová

Příspěvky odevzdávejte na vojtik@morha.com. Sazba: Vojta Grec. Za obsah odpovídá redakce.

Vojtik na webu: www.sv-vojtech.eu/vojtik. Náklad na výrobu tohoto čísla je 6 Kč.

Advent a vánoce 2011 u svatého Vojtěcha

27. listopadu: 1. neděle adventní – mše sv. v 9:30 hod.
4. prosince: 2. neděle adventní – mše sv. v 9:30 hod.
8. prosince: Slavnost Panny Marie – počatí bez poskvrny prvotního hříchu
mše sv. v 17:30 hod.
10. prosince - sobota: Adventní duchovní obnova od 9:00 hod.
Obnovu povede P. Michal Němeček.
11. prosince: 3. neděle adventní – mše sv. v 9:30 hod.
18. prosince: 4. neděle adventní – mše sv. v 9:30 hod.
24. prosince: vánoční vigilie – bohoslužba slova 16:00 hod.
24. prosince: půlnoční mše sv. ve 24:00 hod.
25. prosince: Slavnost Narození Páně – mše sv. v 9:30 hod.
26. prosince: Svátek svatého Štěpána – mše sv. v 9:30 hod.
31. prosince: Poděkování a prosba o Boží pomoc – mše sv. ve 23:00 hod.
1. ledna: Slavnost Matky Boží Panny Marie – mše sv. v 9:30 hod.
6. ledna: Slavnost Zjevení Páně – mše sv. v 17:30 hod.
8. ledna: Svátek Křtu Páně – mše sv. v 9:30 hod.

Svátkem Křtu Páně končí vánoční doba.

Příležitost ke svátosti smíření:

- Pondělí 12. prosince – pro děti do 10 let v 16:00 hod.
Úterý 13. prosince – pro mládež v 17:30 hod.
Pondělí 19. prosince – pro dospělé v 18:00 hod.
Středa 21. prosince – pro dospělé v 18:00 hod.
Sobota 24. prosince – pro dospělé 9 – 11 hod.

Mimo tyto termíny je možnost svátosti smíření
ve všední dny po mši sv. a v neděli v 8:45 – 9:15 hod.

Kam v adventu na roráty?

Katedrála sv. Víta

neděle 8:00

pondělí - pátek: 5:45

sobota: 7:00 –Staročeské roráty

v kostele Všech svatých na Jiřském náměstí

Kostel Matky Boží před Týnem

pondělí, středa, sobota: 7:00

Kostel sv. Haštala

úterý, pátek: 7:00

Kostel sv. Havla

čtvrtek. 7:00

Recepty, ne úplně vánoční

Na četné žádosti z farního kafe po mši po křtinách Josífka Jirsy přikládáme slíbené recepty od paní Jirsově z Volyně (Vojtovy maminky). Věříme, že se vám povedou:

Ořechový griliáš

těsto:

50 dkg hladké mouky
20 dkg moučkového cukru
20 dkg másla
2 vejce
2 lžice medu
2 lžice mléka
2 lžičky jedlé sody

ořechová směs:

40 dkg nasekaných vlašských ořechů
8 dkg cukru
12 dkg másla
3 lžice medu

krém:

600 ml mléka
2 vanilkové pudinky
 $\frac{3}{4}$ kostky másla
troška rumu
moučkový cukr dle chuti

Zaděláme těsto, rozdělíme na poloviny a vyválíme placky. Placky přeneseme na plechy s pečicím papírem a propícháme je vidličkou. Jednu placku dáme dozlatova upéct (15-20min. dle rychlosti trouby), druhou necháme stranou a připravíme si směs ořechů. Na pánvi osmažíme ořechy s cukrem, máslem a medem. Horkou směs po malých částech klademe na druhou placku, kterou potom necháme upéct. Jako základ krému nejprve uvaříme z mléka s trochou rumu vanilkový pudink. Necháme důkladně vychladnout a poté vyšleháme s máslem a moučkovým cukrem. Obě upečené placky spojíme hotevým krémem.

Kynuté koláče

těsto:

20 dkg ztuženého tuku
2 žloutky
 $\frac{1}{2}$ kg polohrubé mouky
 $\frac{1}{4}$ l mléka
1 kostka droždí
7 dkg cukru
troška soli

Těsto zaděláme běžným způsobem, jen ztužený tuk zpracováváme studený, jinak se těsto bude trhat. Necháme vykynout (kyne rychle) a vyválíme placku.

Těsto nakrájíme na čtverce, jednotlivé koláče plníme (tvaroh, mák, povidla, ořechy) a balíme do buchtíček. Buchtíčku namočíme do rozšlehaných žloutků a otiskneme do drobenky. Poté klademe na plech. Uprostřed vymáčkneme důlek a plníme druhou částí náplně. Pečeme do růžova.

Nabídka ubytování na horách

Milí přátelé, jezdíme už přes 20 let v létě i v zimě do podnájmu v Rokytnici nad Jizerou. Rokytnice je opravdu malebné a ještě tradiční, klidné, horské městečko s nádherným okolím, vhodným jak na krátké výlety s malými dětmi (i kočárkovými), tak pro zdatné sportovce

Ráda bych vám nabídla tuto možnost ubytování, protože jsme tam vždycky moc spokojení. Ceny jsou sympatické a navíc jsou to milí a laskaví lidé.

1) Hollmannovi, Rokytnice nad Jizerou č.533, tel.: 481 523 843

přízemí: 1+1, 4 lůžka, cena 200,-Kč/os/noc

1.patro: 2+1, 8 lůžek, cena 200,-Kč/os/noc

Oba byty mají společný hlavní vchod, každý má vlastní soc. zařízení a vybavenou kuchyň.

2) Pěničkovi, Rokytnice nad Jizerou č. 93, jirka.penicka@tiscali.cz, tel.: 481 522 237

suterén : 1+1, soc. zařízení a vybavená kuchyň, 4 lůžka, vlastní vchod, cena 180,- Kč/os/noc

Marie Martinů